

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci navrhovatelů a) Bc. J. N. a b) L. N., společně zastoupených Mgr. Antonínem Zralým, advokátem se sídlem Brno, Ponávka 185/2, proti odpůrci **Městu Šlapanice**, se sídlem Šlapanice, Masarykovo náměstí 100/7, zastoupenému Mgr. Ing. Jánem Bahýľem, advokátem se sídlem Brno, Kotlářská 912/29, v řízení o kasačních stížnostech navrhovatelů a odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2023, č. j. 63 A 2/2023 - 107,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2023, č. j. 63 A 2/2023 - 107, **se ruší** ve výroku II. a III. a věc se v tomto rozsahu vrací krajskému soudu k dalšímu řízení.
- II. Kasační stížnost odpůrce **se zamítá**.
- III. Odpůrce **je povinen** uhradit navrhovatelům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti odpůrce částku 3 364 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich právního zástupce, Mgr. Antonína Zralého, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatelé se u Krajského soudu v Brně domáhali zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu města Šlapanice (dále jako „ÚP“), schváleného zastupitelstvem města dne 15. 6. 2022, s účinností ode dne 13. 8. 2022, a to: 1) v části, v níž byly pozemky ve vlastnictví navrhovatelů parc. č. XA, XB a XC (jehož součástí je rozestavěná stavba), zapsané na LV č. Y v k. ú. Š. (veškeré dále uvedené pozemky se nachází v tomto

katastrálním území – pozn. NSS), zařazeny do plochy s funkčním využitím území jako *plochy přírodní N*, a 2) v textové části ÚP označené jako „F.2.12 ZVLÁŠTNÍ VYUŽÍVÁNÍ ZEMĚDĚLSKÉ PŮDY - ZAHŘÁDKY - FI“, v rozsahu jejich regulativů „*občasný pobyt*“ a „*přípustného využití: jednotlivé stavby s 1 NP do 12 m² zastavěné plochy sloužící k hlavnímu účelu využití zahrad (tj. kůlny, sklepy, zahradní altány a pergoly, zařízení pro drobný domácí chov zvířat), oplocení, podzemní vedení inženýrských sítí*“.

[2] Krajský soud shledal návrh částečně důvodný, a proto výrokem I. v záhlaví specifikovaného rozsudku zrušil ÚP v rozsahu regulativů „*občasný pobyt*“ a „*přípustného využití: jednotlivé stavby s NP do 12 m² zastavěné plochy sloužící k hlavnímu účelu využití zahrad (tj. kůlny, sklepy, zahradní altány a pergoly, zařízení pro drobný domácí chov zvířat), oplocení, podzemní vedení inženýrských sítí*“, ke dni právní moci napadeného rozsudku; výrokem II. byl žalobní návrh ve zbylé části zamítnut.

[3] Krajský soud se nejprve zabýval návrhovým bodem ad 1) týkajícím se pozemků parc. č. XA, XB a XC. Navrhovatelé měli za to, že odpůrce jejich námítky uplatněnými k návrhu ÚP řádně nevypořádal. Zejména se nezabýval znaleckým posudkem vypracovaným RNDr. Jiřím Zahradkou, CSc. dne 12. 4. 2022 (dále jen „znalecký posudek“), kterým navrhovatelé prokazovali, že výše uvedené pozemky (v novém ÚP zařazeny do plochy *N*) nejsou pozemky přírodní ani přírodě blízkého charakteru. Namítali, že nebyl reflektován faktický stav území a využívání pozemků a nebyla zohledněna ani pravomocná rozhodnutí vydaná Městským úřadem Šlapanice, jakožto stavebním úřadem. Pozemky proto měly být zařazeny do funkční plochy „*Zvláštní užívání zemědělské půdy – zahrádky – FI*“, neboť se jedná o oplocené zahrady. V předchozím územním plánu z roku 1997 byly pozemky zařazeny do plochy „*ZI – plocha s objekty individuální rekreace*“. Přearazením pozemků do plochy *N* tak byla v zásadě omezena jakákoliv činnost navrhovatelů na jejich pozemcích. Krajský soud uvedl, že k jeho dotazu při nařízeném jednání navrhovatelé uvedli, že v důsledku této funkční změny nebudou moci v těchto oplocených zahradách vytvářet zeleň se stromovým patrem (tedy pěstovat například ovocné stromy).

[4] Námítky navrhovatelů v rámci návrhového bodu ad 1) neshledal krajský soud důvodné. Uvedl, že tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv zařazením pozemků parc. č. XA, XB a XC do plochy *N* navrhovatelé spatřovali pouze v zákazu utvářet zeleň se stromovým patrem, což sdělili k dotazu soudu při ústním jednání konaném dne 13. 10. 2024. Krajský soud konstatoval, že se jednalo o mylný výklad textové části ÚP, neboť toto omezení se vztahovalo na pozemky nacházející se uvnitř vzletového a přiblížovacího ochranného pásma letiště Tuřany, kam pozemky navrhovatelů nespádají. Omezení pro stromové patro se tak týká jiné lokality, nikoli pozemků navrhovatelů. Vzhledem k tomu, že navrhovatelé jiné konkrétní dotčení svých veřejných subjektivních práv přearazením výše uvedených pozemků z plochy *ZI* do plochy *N* netvrdili, neshledal krajský soud návrhový bod ad 1) důvodný.

[5] Krajský soud dodal, že v provedeném přearazení pozemků z plochy *ZI* do plochy *N* nelze spatřovat nezákonnost, jelikož navrhovatelům nesvědčilo žádné subjektivní právo na to, aby byly jejich pozemky zařazeny do funkční plochy dle jejich výběru. K námitkám ohledně územních rozhodnutí vydaných Městským úřadem Šlapanice krajský soud připomněl, že nová územně plánovací dokumentace působí výlučně *pro futuro*, a proto nemá žádný vliv na účinky již pravomocných rozhodnutí ani na stávající stavby a zařízení. Dále

pokračování

vedl, že pozemky navrhovatelů jsou oploceny a již stavebně využity, „*potenciál dotčení jejich vlastnického práva mohl být již provedenou výstavbou prakticky vyčerpán*“. Dosavadnímu způsobu hospodaření na pozemcích navrhovatelů proto nebude nic bránit.

[6] Pokud jde o územní rezervu, která byla na pozemcích navrhovatelů vymezena i v předchozím územním plánu z roku 1997, krajský soud konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí o námitkách vyplývá, že územní rezerva bude prověřena co do její potřeby. Účel předchozí rezervy byl prověřen již v konceptu ÚP v letech 2011 - 2015 a s ohledem na koncentraci významných krajinných prvků byl účel využití vtělen do *plochy přírodní N*. Nadto nebylo z žalobního návrhu zřejmé, jaká konkrétní práva navrhovatelů byla vymezením územní rezervy zasažena. Ke stejnému závěru krajský soud dospěl také ohledně lokálního biokoridoru *LBK 2*, jenž byl vymezen v rozsahu významného krajinného prvku – vodního toku *Říčky*. Navrhovatelé ve vztahu k biokoridoru *LBK 2* namítali nedostatečnost podkladu ohledně rozsahu povodňového rozlivu. K tomu krajský soud odkázal na str. 77 odůvodnění ÚP, kde je uvedeno, že se v této přírodní ploše počítá s rozlivem; protipovodňová opatření nejsou navržena, neboť je žádoucí, aby si údolí zachovalo svůj přírodní charakter.

[7] Ve druhém návrhovém bodu navrhovatelé namítali, že se odpůrce nevypořádal se znaleckým posudkem, který předložili spolu s námitkami k návrhu ÚP a jímž prokazovali charakter pozemků č. XA, XB a XC, zejména, že se nejedná o pozemky přírodní ani přírodě blízkého charakteru. Krajský soud proto provedl důkaz znaleckým posudkem, z něhož dovedl, že sama územně plánovací dokumentace nezmění stávající stav biotopů v dotčeném území a jedná se proto spíše o nadbytečné opatření. Znalec dále popsal lokalitu jako významně antropogenně pozměněnou údolní nivu, a proto se nejedná o plochu přírodní ani přírodě blízkou; nesplňuje tak požadavky na funkci a vlastnosti biocentra či biokoridoru. Krajský soud uvedl, že z odůvodnění ÚP je zřejmé, že odpůrce směřuje k posilování krajinného či přírodního charakteru území (v němž se nachází pozemky navrhovatelů) bez ohledu na antropogenní pozměnění lokality.

[8] Krajský soud v rámci druhé žalobní námítky navrhovatelům sice přisvědčil, že se odpůrce předloženým znaleckým posudkem výslovně nezabýval a neprovedl jej jako důkaz, nicméně dovedl, že byť nepřímě, se odpůrce, k závěrům znalce vyjádřil, neboť se zabýval námitkami navrhovatelů, které byly opřeny o závěry vyplývající právě ze znaleckého posudku. Krajský soud připustil, že takové vypořádání nelze považovat za ideální, avšak nejednalo se o takový zásah do práv navrhovatelů, aby bylo nutné přistoupit ke zrušení dotčené části ÚP. Dodal, že ani v tomto případě nebylo prokázáno zkrácení na právech navrhovatelů, neboť dotčení shledali pouze ve skutečnosti, že nebudou moci pěstovat zeleň se stromovým patrem, což však již bylo vyvráceno.

[9] Třetí návrhový bod se týkal pozemků ve vlastnictví navrhovatelů parc. č. XD, XE (součástí pozemku je stavba č. ev. Z - jiná stavba), parc. č. XF (součástí pozemku je stavba č. ev. A - stavba pro rodinnou rekreaci), XG, XH, XI a XJ, jež byly ÚP zařazeny do funkční plochy *Zvláštní využívání zemědělské půdy – zahrádky – FI*. Pozemky v ploše *FI* jsou dle ÚP určeny k „*individuální rekreaci, občasný pobyt výhradně v plochách vymezených jako zvláštní využívání zemědělské půdy*“. Přípustné využití pak bylo stanoveno pro „*jednotlivé stavby s 1 NP do 12 m² zastavěné plochy sloužící hlavnímu účelu využití zahrad*

(tj. kůlny, sklepy, zahradní altány a pergoly, zařízení pro drobný domácí chov zvířat), oplocení, podzemní vedení inženýrských sítí.“ Navrhovatelé nerozporovali zařazení pozemků do této plochy, nesouhlasili ovšem s konkrétní podobou zde užití regulace. Nepřiměřený zásah do vlastnického práva navrhovatelé spatřovali v regulativu „občasný pobyt“ a celou regulaci přípustného využití pozemků. Těmto námitkám krajský soud přisvědčil.

[10] Krajský soud konstatoval, že regulace *přípustného využití* nebyla ve výrokové části ÚP vůbec vysvětlena. V odůvodnění ÚP o ní krajský soud našel zmínky pouze na str. 56, kde odpůrce uvedl, že cílem ÚP je ponechat obě sídla (Šlapanice a Bedřichovice) samostatná a posílit krajinný charakter území, a na str. 77, kde odpůrce opět zdůraznil nezbytnost zachování přírodního charakteru nerozšiřování zástavby. Další odůvodnění regulace *přípustného využití* krajský soud nenalezl.

[11] Co se týče regulativu „občasný pobyt“, ten krajský soud shledal neurčitým a nepřijatelným, neboť nepřijatelně zasahuje do výkonu vlastnického práva a omezuje je. Takové omezení není přijatelné ani za předpokladu, kdy má tato regulace bránit další urbanizaci posuzovaného území a případnému trvalému bydlení. Konstatoval, že zákon neumožňuje odpůrci stanovit čas, v němž budou navrhovatelé oprávněni užívat své pozemky; pokud by se vlastníci chtěli na svých pozemcích vyskytovat každý den, není možné jim v tomto bránit. Krajský soud dodal, že ÚP neobsahuje žádné odůvodnění zvoleného časového regulativu; není proto zřejmé, jak konkrétně si časovou regulaci odpůrce představoval. Dospěl proto k závěru, že v případě regulativu „občasný pobyt“ byly porušeny zásady subsidiarity a minimalizace zásahu do práv vlastníků nemovitostí, které byly vymezeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Odpůrce rovněž dostatečně nevyhodnotil kritérium vhodnosti (zda způsob regulace umožňuje dosáhnout sledovaného cíle – zamezení urbanizace), potřebnosti (zda způsob regulace ploch a sledovaný cíl spolu logicky souvisí) a přiměřenosti v užším slova smyslu (zda je následek provedené regulace úměrný sledovanému cíli).

[12] Konečně, krajský soud shledal neodůvodněné a nepřiměřené *přípustné využití plochy FI*, zejména regulaci jednotlivých staveb do 1 NP a zastavitelné plochy do 12 m². Krajský soud nepřiměřenost hodnotil zejména ve vztahu k předchozímu územnímu plánu z roku 1997, dle něhož tyto plochy sloužily k celoroční individuální nebo skupinové rekreaci a byly omezeny pouze stavebním zákonem. Došlo tak k radikálnímu snížení možné zastavitelnosti plochy. Podle krajského soudu nemůže stavba o ploše 12 m² vlastníkům poskytnout dostatečně kvalitní zázemí po celodenní práci na zahradě a neodpovídá ani stavbám pro individuální rekreaci. Pro tak významné omezení zastavitelnosti z ÚP nevyplývá žádný legitimní důvod, a proto se dle krajského soudu jedná o nepřiměřený regulativ, který porušil zásadu minimalizace zásahu do vlastnického práva a subsidiaritu takového zásahu. ÚP proto v tomto rozsahu zrušil.

[13] Proti rozsudku krajského soudu podali navrhovatelé [dále jen „stěžovatelé a)“] kasační stížnost, která směřovala proti výroku II. napadeného rozsudku a v níž se odvolávali na kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností také odpůrce [dále jen „stěžovatel b)“],

pokračování

který napadl výrok I. rozsudku krajského soudu z důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Stěžovatelé a) namítají, že krajský soud ve vztahu k pozemkům parc. č. XA, XB a XC (zařazených v rámci ÚP do plochy N) zcela pominul námitky ohledně realizace drobných staveb a zabýval se pouze otázkou, zda bude možné v dané ploše utvářet zeleň se stromovým patrem. Rovněž nesouhlasí s tím, že by posuzované pozemky (zejména parc. č. XA a XB) byly již stavebně zcela vyčerpány, a nebylo by na nich možné již realizovat jakékoli stavby. Stěžovatelé a) mají tedy za to, že krajský soud jejich námitky bagatelizoval a nevypořádal se s nimi.

[15] V této souvislosti také odmítají, že by krajský soud správně posoudil otázku jejich aktivní věcné legitimace ve vztahu k zařazení výše uvedených pozemků do územní rezervy biokoridoru č. 2 (LBK 2). K faktickému charakteru pozemků stěžovatelé a) předložili znalecký posudek, jehož závěry nebyly odpůrcem ani krajským soudem řádně vypořádány. Krajský soud sice připustil pochybení odpůrce, který se znaleckým posudkem nezabýval, nicméně uzavřel, že námitky stěžovatelů a), které vyplývaly ze znaleckého posudku, byly odpůrcem dostatečně vypořádány, z čehož lze dovodit, že se odpůrce znaleckým posudkem (být implicitně) zabýval. K porušení práv proto došlo jen v zanedbatelné míře. Ani s tímto závěrem stěžovatelé a) nesouhlasí, jelikož z rozhodnutí o námitkách nevyplývá, proč byly pozemky stěžovatelů a) zařazeny do ploch územní rezervy, ačkoliv jsou částečně zastavěny a je na nich provozována drobná zemědělská činnost. ÚP by měl odrážet faktický stav v území, což v posuzovaném případě nebylo splněno. V ploše vymezeného biokoridoru LBK 2 se nachází oplocené zahrady, které jsou výrazně antropogenně pozměněné. K územní rezervě stěžovatelé a) dodali, že byla vymezena v roce 1997, ale do dnešní doby zde nedošlo k žádné činnosti, kterou by bylo možné označit za veřejně prospěšnou a směřující k odstranění či omezení lidské činnosti v daném území. Stěžovatelé a) uzavírají, že zařazení výše uvedených pozemků do plochy N je nepřiměřeným zásahem do jejich vlastnického práva. Zařazením pozemků do této plochy byla v podstatě zamezena jakákoli činnost na těchto pozemcích.

[16] Stěžovatel b) uplatnil tři kasační námitky. V první namítá překročení aktivní (míněno zřejmě *procesní* – pozn. NSS) legitimace navrhovatelů [stěžovatelů a)]. Krajský soud dle jeho názoru pochybil, jelikož nezkoumal jejich aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení ÚP v rozsahu textové části F.2.12 a regulativů „*občasný pobyt*“ a „*přípustné využití*“ této plochy. Stěžovatelé a) jsou vlastníky pouze několika nemovitostí v ploše FI. Zásahem krajského soudu byla ovšem zrušena regulace, která se dotkla jiných nemovitostí zařazených do této plochy a zejména v jiných lokalitách. Stěžovatel b) na tuto skutečnost upozorňoval i při ústním jednání. Má tedy za to, že se jednalo o zásah nezákonný a v příkrém rozporu se zásadou zdrženlivosti soudu.

[17] V druhé kasační námitce stěžovatel b) uvádí, že zrušení regulace v rozsahu požadovaném stěžovateli a) bylo nepřiměřené. Dle hlavního využití plochy zde není možné umisťovat žádné stavby; ty bylo možné umístit právě jen na základě přípustného využití, které bylo zásahem krajského soudu zrušeno. V tuto chvíli je stavební využití pozemků v plochách FI podmíněno existencí stávajících staveb a zařízení evidovaných v katastru nemovitostí. Stavební zákon pro nezastavěné území obsahuje obecnou regulaci v § 18 odst. 5

zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), kterou odpůrce v ÚP rozšiřoval. Zásah krajského soudu znefunkčnil využití rozsáhlých ploch a zasáhl do vlastnických práv vlastníků pozemků v ploše *FI* tím, že znemožnil realizaci jednotlivých staveb s 1 NP do 12 m² zastavěné plochy. Zásah krajského soudu je proto nepřiměřený a neopodstatněný. Vyřešení problému je vázáno na změnu ÚP, kterou ovšem není možné provést v krátkém čase. Stěžovatel b) se vydáním napadeného rozsudku dostal do situace, kdy na daném území platí přísnější regulace, než byla upravená ve zrušené části ÚP. Hrozí proto, že budou v území realizovány černé stavby, které budou následně odstraňovány na náklad obce, tedy stěžovatele b).

[18] V poslední kasační námitce shledává stěžovatel b) napadený rozsudek nepřezkoumatelným, jelikož jeho odůvodnění je liché a zčásti také mylné. V odst. 98 odůvodnění krajský soud nesprávně uvedl, že předchozí územní plán umožňoval v plochách *FI* realizaci staveb pro rodinnou rekreaci do 150 m² podle § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Stěžovatel b) též uvádí, že ačkoliv stavební zákon v § 79 odst. 2 uvádí výčet staveb a zařízení, pro něž není v nezastavěném území vyžadován souhlas, nejedná se „o *případ oplocení v nezastavěném území*“. Stejně tak není možné umísťovat stavby do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky v nezastavěném území. Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud nesprávně vykládal stavební zákon.

[19] Stěžovatel b) dále nesouhlasí s názorem, že by z odůvodnění ÚP nebylo možné dovodit, proč byla výstavba v ploše *FI* omezena. ÚP pobytovou rekreaci omezil na *stabilizované plochy* a nové plochy rekreace nenavrhoval, což také odpůrce sdělil krajskému soudu ve svém vyjádření. Jedná se proto o postup zjevně přiměřený, což vyplývá také ze skutečnosti, že deficit ploch rekreace nikdo nenamítal. Plochy *FI* jsou primárně plochy zemědělské produkce s omezenou zástavbou, o čemž svědčí i to, že nejsou vyňaty ze zemědělského půdního fondu a zástavba v nich byla omezena pouze na stavby nezbytné pro naplnění této činnosti. Podle stěžovatele b) je proto zcela legitimní, aby v území, které má nesporné přírodní hodnoty a není dostatečně napojeno na technickou a dopravní infrastrukturu v rozsahu potřebném pro bydlení či smíšené funkce města, omezil výstavbu objektů k trvalému pobytu, a to souslovím „*občasný pobyt*“. Tvrzení, že ÚP nemůže omezit „čas“, je dle stěžovatele b) nesmyslné, nebo územním plánováním může být omezeno například délka trvání staveb nebo etapizace rozvoje. Tímto ovšem není omezen fyzický pobyt vlastníků na jejich pozemcích.

[20] Konečně za nepřezkoumatelnou považuje stěžovatel b) argumentaci krajského soudu ohledně využitelnosti staveb do 12 m² zastavěné plochy. Krajský soud neuvedl, z čeho jeho úvahy o nedostatečnosti velikosti přípustných staveb pramení. Stěžovatel b) má za to, že stavby o rozměru 3 m x 4 m jsou dostatečné pro rekreaci a lze je využít pro veškeré aktivity spojené s dočasnou rekreací formou zahrádkaření. Dodává, že právní předpisy stanovují pro obytnou místnost k trvalému bydlení minimální přípustnou velikost 8 m². Krajský soud měl proto regulaci *FI* zrušit pouze ve vztahu k pozemkům stěžovatelů a), nikoli jako celek.

[21] Stěžovatelé a) se ke kasační stížnosti stěžovatele b) nevyjádřili.

[22] Stěžovatel b) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelů a) uvedl, že stěžovatelé a) vyčerpali možnosti výstavby umožněné předchozím územním plánem,

pokračování

respektive jej přesáhli, neboť se na jejich pozemcích nachází stavba, která svou velikostí vybočuje z místních poměrů. Domáhají se tak práva na výstavbu, která jim ale již byla umožněna. K námitkám ohledně biokoridoru *LBK 2* stěžovatel b) odkázal na své vyjádření k žalobnímu návrhu. Upozornil, že biokoridor není územní rezervou a nad dotčenými pozemky se žádná územní rezerva nenachází. Veškerá argumentace proti územní rezervě je proto nesmyslná. V této souvislosti stěžovatel b) vyjádřil nesouhlas také se závěrem krajského soudu ohledně dotčení procesních práv stěžovatelů a) způsobeným neprovedením znaleckého posudku. Dokument, označený jako znalecký posudek, nemohl mít dle jeho názoru na posouzení věci vliv. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby tato kasační stížnost byla zamítnuta.

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] Kasační stížnost stěžovatelů a) je důvodná.

[25] Nejprve je vhodné uvést, že k povaze soudního přezkumu územně plánovací dokumentace se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 20. 4. 2022, č. j. 10 As 226/2019 - 51, v němž (v intencích předcházející judikatury) konstatoval, že přijetí konkrétního územního plánu je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a projevem práva na samosprávu územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonu se neprotivících rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 2. 2. 2021, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, č. 2552/2012 Sb. NSS). Soudy se tedy při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti a principem proporcionality. Ke zrušení územního plánu soud přistoupí pouze tehdy, byl-li zákon (ať již v procesu přijímání územního plánu, či vlastní zvolenou podobou regulace území) porušen v nezanedbatelné míře, tj. intenzitě zpochybňující zákonnost vydaného opatření obecné povahy. Úlohou soudu je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování, nikoliv územní plány dotvářet či korigovat (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, č. 1462/2008 Sb. NSS). Soudům proto nepřisluší přezkoumávat, zda byl pro určitý pozemek zvolen nejvhodnější způsob jeho funkčního využití či regulace. Soud pouze zkoumá, zda příslušný orgán postupoval při pořizování územního plánu a v procesu jeho vydání v souladu se zákonem (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, č. 968/2006 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že územní plán určuje využití konkrétního území, může zasáhnout i do vlastnických či jiných věcných práv konkrétních osob, a to i způsobem, který jim nevyhovuje. Jsou-li tyto zásahy ústavně legitimní, odůvodněné zákonnými cíli, pro dotčené osoby co nejvíce šetrné a nezbytné, a vedou-li rozumně k zamýšlenému cíli (nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle), pak není dán prostor pro zásah soudní moci do takto přijatého řešení (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS).

[26] Pokud jde o kasační stížnost stěžovatelů a), Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě

vyložené. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Ústavního soudu viz www.nalus.usoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[27] Krajský soud konstatoval, že zásah do veřejných subjektivních práv zařazením pozemků parc. č. XA, XB a XC do plochy *N* stěžovatelé a) spatřovali pouze v nemožnosti pěstovat v dané ploše zeleň se stromovým patrem. S tímto závěrem stěžovatelé a) nesouhlasí, neboť již v žalobním návrhu namítali také nemožnost umístění drobných staveb. Krajský soud proto dle jejich tvrzení pochybil, zabýval-li se pouze otázkou pěstování stromů a nevyjádřil se k omezení možnosti umístění staveb.

[28] Krajský soud se otázkou zařazení pozemků parc. č. XA, XB a XC do plochy přírodní *N* zabýval v odst. 72 až 78 odůvodnění svého rozsudku. V odst. 72 *in fine* uvedl, že v žalobním návrhu a při nařízeném jednání stěžovatelé a) sdělili, že v důsledku funkční změny nebudou moci v zahradě pěstovat stromy. Dotčení veřejných subjektivních práv tak dle krajského soudu namítali pouze ve vztahu k nemožnosti výsadby stromového patra. S tímto tvrzením Nejvyšší správní soud ovšem nesouhlasí. Zkrácení na svých právech stěžovatelé a) spatřovali také v nemožnosti realizovat drobné stavby na svých pozemcích zařazených účinností ÚP do plochy *N*. Konkrétně v odst. 14 žalobního návrhu uvedli, že přijatá regulace neumožňuje „[r]ealizovat drobné stavby v podobě účelových staveb sloužících pro drobnou zemědělskou činnost (například zahradní domky pro uskladnění nářadí), nebo drobné stavby pro odpočinek či rodinnou rekreaci (například pergoly o menších výměrách etc.)“. Je sice pravdou, že na dotaz soudu při jednání soudu zástupkyně stěžovatelů sdělila, že dotčení shledává *například* v nemožnosti vysadit ovocné stromy, nicméně při přednesu svého návrhu uvedla také omezení spočívající v nemožnosti umisťovat v ploše *N* drobné stavby a zdůraznila, že stavebně vyčerpán je pouze pozemek parc. č. XC, nikoli pozemky parc. č. XA a XB. Je proto zřejmé, že stěžovatelé a) dotčení práv shledali také v nemožnosti realizovat na svých pozemcích drobné stavby. Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud touto otázkou v napadeném rozsudku jakkoliv zabýval, ačkoliv (jak bylo vyloženo) byla tato námitka řádně uplatněna v žalobním návrhu. Tím, že se krajský soud k této dílčí námitce věcně nevyjádřil, zatížil rozsudek vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť nevyčerpal veškerou argumentaci návrhu.

[29] Pokud jde o tvrzení krajského soudu v odst. 80 odůvodnění rozsudku, že pozemky stěžovatelů a) „jsou oploceny a stavebně využity, a proto potenciál dotčení jejich vlastnického práva mohl být již provedenou výstavbou prakticky vyčerpán“, ani zde nelze krajskému soudu přitakat. Zástupkyně stěžovatelů a) při jednání soudu upozornila, že stavebně je využit pouze pozemek parc. č. XC, nikoli zbylé dva pozemky parc. č. XA a XB. Uvedené

pokračování

konstatování krajského soudu je proto nepodložené, neboť nikterak nereaguje na tvrzení stěžovatelů a); ti i v kasační stížnosti zdůraznili, že pozemek parc. č. XA je zcela nezastavěný.

[30] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jelikož se možným dotčením práv stěžovatelů a) zabýval pouze s ohledem na možnost vysázení stromového patra, nikoli však s ohledem na (ne)možnost umístění drobných staveb. V dalším řízení proto bude na krajském soudu, aby se touto žalobní námitkou zabýval a posoudil, zda nebylo nepřiměřeně zasaženo do práv stěžovatelů a), pokud bylo v ÚP omezeno umísťování drobných staveb na pozemcích parc. č. XA, XB a XC.

[31] Pokud jde o námitky týkající se vymezení biokoridoru LBK 2, krajský soud v odst. 87 *in fine* odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „[v]zal v úvahu také závěry shora vyložené k prvnímu návrhovému bodu, v němž navrhovatelé nebyli úspěšní (ve vztahu k pozemkům p. č. XB, XC a XA v k. ú. Š.), protože nebylo prokázáno jejich zkrácení na právech opatření obecné povahy (tvrdili dotčení na právech jen v tom, že nebudou moct pěstovat stromy, když z územního plánu takové omezení pro jejich pozemky nevyplývá).“ Z citované části odůvodnění je zřejmé, že úvahy krajského soudu ohledně přiměřenosti vymezení biokoridoru LBK 2 a územní rezervy byly ovlivněny jeho závěrem ohledně dotčení práv k pozemkům parc. č. XA, XB a XC, které Nejvyšší správní soud ovšem vyhodnotil jako nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud se proto dalšími námitkami týkajícími se přiměřenosti regulace plochy N nezabýval, neboť mu nepřísluší, aby nyní předjímal závěry krajského soudu, které vysloví v návaznosti na řádné vypořádání předchozí kasační námitky.

[32] Ačkoliv je za současné situace předčasné zabývat se navazujícími věcnými námitkami stěžovatelů a) k ploše N, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vyjádřit se i k ostatním kasačním námitkám stěžovatelů a) i stěžovatele b).

[33] K dalším námitkám v kasační stížnosti zdejší soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelů, aby v kasační stížnosti specifikovali skutkové a právní důvody, pro které napadají rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje (viz odst. [22] výše), že zásah soudu do práva obcí na samosprávu a na rozložení vlastního území je možný pouze v nejzávažnějších případech (excesech). Soudy mají být v zásadách do územních plánů zdrženlivé a k jejich rušení mají přistoupit ve výjimečných situacích. Nezbytným primárním předpokladem tedy je, aby námitky stěžovatelů obsahovaly konkrétní zdůvodnění zásahu do jejich veřejných subjektivních práv. Námitky nemohou být formulovány pouhým nesouhlasem s přijatým řešením.

[34] Nejvyšší správní soud neshledal, že by neprovedením znaleckého posudku bylo zasaženo do procesních práv stěžovatelů a). Předně je důležité uvést, že stěžovatelé a)

neuedli, do jakých jejich práv a jak konkrétně mělo být zasaženo. Lze proto pouze obecně konstatovat, že se krajský soud touto námitkou zabýval v odst. 81 až 87 odůvodnění rozsudku. V odst. 85 až 87 připustil, že odpůrce tento důkaz zcela opomněl, avšak uzavřel, že *de facto* se odpůrce k předloženému důkazu nepřímou vyjádřil v rozhodnutí o námitkách, neboť stěžovatelé a) uplatnili námitky, které se o znalecký posudek opíraly a kterými se následně odpůrce v rozhodnutí o námitkách zabýval a vypořádal je. Nelze proto konstatovat, že by námitky vyvstávající ze znaleckého posudku zůstaly ze strany krajského soudu bez odpovědi. Nadto ani stěžovatelé a) neuedli, se kterými argumenty krajského soudu nesouhlasí, popřípadě, čím konkrétně se krajský soud nezabýval. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud nevyhodnotil jako důvodnou.

[35] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení kasační stížnosti stěžovatele b), kterou napadal výrok I. napadeného rozsudku. Krajský soud v odst. 90 odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že v textové části F.2.12. ÚP nelze nalézt konkrétní důvody pro stanovení zvolené regulace plochy FI, konkrétně regulativů „*občasný pobyt*“ a vymezení „*Přípustného využití*“. Je proto zřejmé, že krajský soud považoval ÚP v uvedených částech plochy FI za nepřezkoumatelný.

[36] Nejvyšší správní soud se proto zabýval přezkoumatelností předmětné části odůvodnění ÚP. Krajský soud správně uvedl, že zmínky ohledně stanovení regulativů plochy FI jsou v ÚP obsaženy pouze v kapitole C.3.1.2 *Koncepce územního rozvoje* (str. 56 odůvodnění ÚP), kde je akcentován požadavek ponechat sídla Šlapanice a Bedřichovice prostorově oddělená. Další zmínka je na str. 77, kde je uvedeno, že „*zástavba v údolí (zejm. v nivě) Říčky, která vznikla pro účel individuální (rodinné) rekreace, by se neměla dále rozšiřovat*“. Jiné zmínky kasační soud, stejně jako soud krajský, v odůvodnění ÚP neshledal a ani stěžovatel b) na žádné další neupozornil. Lze proto souhlasit s tím, že z odůvodnění ÚP nelze seznat, proč bylo nutné v ploše FI stanovit konkrétní přípustné využití, ani proč odpůrce stanovil využití této plochy pro pobyt jako *občasný*. Pouhá snaha ponechat sídla Šlapanice a Bedřichovice oddělená neposkytuje dostatečnou odpověď na stanovení uvedených regulací. Stěžovatel b) se v kasační stížnosti (a také ve vyjádření k žalobnímu návrhu) pokoušel nastínit důvody, proč byla plocha FI regulována daným způsobem. Tímto postupem ale nemůže být napravena nepřezkoumatelnost správního aktu, zde územního plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 3 As 314/2022 - 79); důvody musí být zřejmé již z územně plánovací dokumentace. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že ÚP byl v této části nedostatečným způsobem zdůvodněn, což jej činí nepřezkoumatelným.

[37] Krajský soud se pojmem „*občasný pobyt*“ zabýval obsáhle v odst. 91 až 97 odůvodnění svého rozsudku a uzavřel, že se jedná o neurčitý regulativ, který nepřípustně zasahuje do výkonu vlastnického práva. Nejvyšší správní soud s tímto názorem souhlasí. Slovní spojení „*občasný pobyt*“ je neurčitým právním pojmem, který není v žádném právním předpise definován. Pokud územní plán obsahuje neurčitý právní pojem, který nedefinuje a pro který neexistuje obecně platná definice napříč právním řádem, musí k němu správní orgán přistupovat obdobně jako v případě jiných aktů a vyložit jej pro dané účely s přihlédnutím k obecnému jazykovému významu, kontextu užití daného pojmu a smyslu a účelu úpravy, v níž se objevuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011 - 127). Jak ale konstatoval již krajský soud, odůvodnění ÚP žádné odůvodnění zvoleného časového regulativu neobsahuje a ani neobsahuje žádný popis

pokračování

samotného časového rámce. Jedná se proto o nepřipustný regulativ, který by vzhledem ke své neurčitosti mohl být široce vykládán, což by mohlo vést k jeho snadnému zneužití. Krajský soud proto postupoval správně, pokud ÚP v této části zrušil. Pouze na okraj, v kontextu argumentace stěžovatele b) v odst. [19] výše, Nejvyšší správní soud poznamenává, že mýnil-li stěžovatel b) pojem „občasný“, jako opak slova „trvalý“, měl tuto skutečnost jednoznačně v ÚP vyjádřit.

[38] Pokud se jedná o regulaci „přípustného využití“, zde musí Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovateli b), že krajský soud v odst. 98 odůvodnění napadeného rozsudku nesprávně vyložil stavební zákon, pokud konstatoval, že předchozí ÚP umožňoval umístit v dané lokalitě například stavby pro rodinnou rekreaci do 150 m² zastavitelné plochy. Kasačnímu soudu není zřejmé, z jakého ustanovení krajský soud tento závěr dovodil, neboť § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, v době vydání ÚP (a ostatně i v době rozhodování soudu) neurčoval maximální zastavěnou plochu stavby. Dále je zřejmé, že krajský soud nevzal v potaz, že se jedná o nezastavěné území, pro které platí výraznější omezení pro umísťování staveb, než pro plochy zastavitelné (srov. § 18 odst. 4 stavebního zákona). Nejvyšší správní soud proto shledal námitky stěžovatele b) v této části důvodné. Napadený rozsudek je proto v této části věcně nesprávný.

[39] Nicméně, jak již bylo uvedeno výše, krajský soud shledal regulaci přípustného využití plochy FI nejen nepřiměřenou, ale také nepřezkoumatelnou, neboť nebylo dostatečně odvozněno, proč odpůrce zvolil maximální zastavitelnou plochu staveb právě do 12 m². Nejvyšší správní soud proto zkoumal, jak konkrétně odpůrce tuto regulaci zdůvodnil. Na str. 44 textové části ÚP je uvedeno jako přípustné využití plochy „*Zvláštní využívání zemědělské půdy – Zahradky - FI pro „jednotlivé stavby s 1 NP do 12 m2 zastavěné plochy sloužící hlavnímu účelu využití zahrad (tj. kůlny, sklepy, zahradní altány a pergoly, zařízení pro drobný domácí chov zvířat), oplocení, podzemní vedení inženýrských sítí“*. Na str. 54 textové části ÚP je dále zvláštní využívání zemědělské půdy vymezeno „*za účelem občasného pobytu výhradně v plochách se specifickými podmínkami využití tj. maloplošná, individuální drážba zemědělské půdy, využívaná pro zábavu a relaxaci případně s jednopodlažními objekty do 12 m2 zastavěné plochy sloužící hlavnímu účelu využití půdy (tj. kůlny, sklepy, zahradní altány a pergoly, zařízení pro drobný domácí chov zvířat), a související stavby oplocení, a vedení inženýrských sítí.“* V rozhodnutí o námitkách je pak k této regulaci opakovaně uvedeno: „*Plocha FI umožňuje využívat pozemky pro individuální rekreaci a občasný pobyt a dále mj. jednotlivé stavby s 1 NP do 12 m2 zastavěné plochy sloužící k hlavnímu účelu využití zahrad. Koncepčně se tedy jedná o velmi obdobné využití.“*

[40] Z výše citovaných částí ÚP se ovšem žádným způsobem nepodává, proč odpůrce přistoupil ke konkrétní regulaci, respektive, proč byly jako přípustné zvoleny stavby do 12 m² s jedním nadzemním podlažím. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem v tom, že přípustné využití plochy FI bylo nedostatečně odůvodněno, což činí ÚP v této části nepřezkoumatelným. Bylo proto vskutku namístě jej v části přípustného využití plochy FI zrušit.

[41] Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zrušení výroku I. napadeného rozsudku. Krajský soud sice věcně pochybil při výkladu stavebního zákona, nicméně jeho závěry ohledně nepřezkoumatelnosti části ÚP týkající se odůvodnění

regulace plochy *FI* byly správné. Nejvyšší správní soud proto pouze korigoval právní závěr krajského soudu ohledně nepřiměřenosti přípustného využití uvedené plochy. Pokud nejsou z územně plánovací dokumentace zřejmé konkrétní důvody, proč odpůrce zvolil dané přípustné využití plochy *FI*, nebylo možné se zabývat přiměřeností přijatého řešení. Závěry krajského soudu ohledně přiměřenosti regulace byly proto předčasné.

[42] Nejvyšší správní soud nicméně považuje za vhodné, vyjádřit se alespoň *obiter dictum* obecně k námitkám stěžovatele b) mířícím proti argumentaci krajského soudu co do možného využití staveb o velikosti 12 m². Krajský soud v odst. 98 odůvodnění rozsudku konstatoval, že se jedná o malé stavby, které nejsou schopny poskytnout dostatečné zázemí po práci na zahradě.

[43] Nejvyšší správní soud s náhledem krajského soudu v principu souhlasí. Rekreační objekty, na něž stěžovatel b) odkázal v kasační stížnosti (zahradní domky z různých hobby marketů), jsou stavby určené pro uložení zahradnického nářadí, a případný krátký oddech (posezení apod.). Nejedná se ovšem o stavby, které by poskytovaly například dostatečné hygienické zázemí. Nelze si proto představit, že by stavby o rozloze maximálně 12 m² poskytovaly dostatečné rekreační zázemí, kde by bylo možné trávit například víkendy. Nejvyšší správní soud proto považuje tuto argumentaci krajského soudu za logickou a dostatečně odůvodněnou. Pokud jde o argumentaci stěžovatele b) minimální výměrou obytné místnosti, Nejvyššímu správnímu soudu je zřejmé, že touto argumentací chtěl stěžovatel b) poukázat na to, že pokud pro obytnou místnost postačuje výměra 8 m², pak 12 m² je pro rekreaci dostačující. Nicméně tato argumentace je nepřiléhavá, neboť v tomto případě nejsou posuzovány obytné prostory, nýbrž pouze otázka, zda je stavba o zastavěné ploše 12 m² dostatečná pro rekreaci. V logice argumentace stěžovatele lze dodat, že pokud byt obsahuje pouze jednu obytnou místnost, je minimální velikost takové místnosti 16 m² (viz bod 3.2.3 ČSN 73 4301) a je nutné k této ploše připočítat také plochu pro vaření, hygienu apod. Je zřejmé, že i tyto skutečnosti nepřímo podporují závěry krajského soudu ohledně nedostatečnosti určené zastavitelnosti plochy, má-li stavba sloužit (mimo jiné) i k rekreaci (byť krátkodobě).

[44] Jako zcela iracionální vyhodnotil kasační soud námitku stěžovatele b) ohledně zrušení části regulace pouze ve vztahu ke stěžovatelům a). Pokud je část odůvodnění ÚP shledána nepřezkoumatelnou, je nutné ji zrušit; nelze ji zrušit jen ve vztahu ke konkrétním vlastníkům. Takový postup je nepředstavitelný.

[45] Konečně, stěžovatel b) namítal, že zrušením části ÚP, v níž je upraveno přípustné využití plochy *FI*, způsobí, že bude platná přísnější regulace, než bylo původně zamýšleno. K tomu Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že je výlučně na odpůrci [tedy stěžovateli b)], aby vady územně plánovací dokumentace co nejrychleji napravil. Po krajském soudu nelze požadovat, aby ponechal nepřezkoumatelnou regulaci v účinnosti pouze proto, že po jejím zrušení nebude území plně regulované (vzniknou tzv. bílá místa), či bude účinná přísnější regulace. Jak již bylo uvedeno výše, úlohou soudu je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování, nikoliv územní plány dotvářet či korigovat; tato role je čistě na orgánu územní samosprávy orgánu v rámci jeho samostatné působnosti.

[46] Zbývá dodat, že v doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 26. 1. 2024 stěžovatel b) uplatnil námitku podjatosti vůči soudci JUDr. Marianu Kokešovi, Ph.D (člen

pokračování

rozhodujícího senátu). Stěžovatel b) uvedl, že až na jednání krajského soudu konaném dne 8. 11. 2023 ve věci sp. zn. 63 A 3/2023 soudce upozornil na svůj možný poměr k věci, neboť jeho manželka (K. K.) podala proti návrhu ÚP námitky, které byly téměř totožné jako námitky v řízení sp. zn. 63 A 2/2023. Stěžovatel b) měl proto za to, že soudce nepostupoval správně, pokud v řízení sp. zn. 63 A 3/2023 na svůj poměr k věci upozornil, ale neučinil tak i v nyní projednávané věci.

[47] Vzhledem k tomu, že tato námitka byla vznesena až po právní moci napadeného rozsudku, nebylo možné o ní rozhodnout procesně předvídaným způsobem, plynoucím z § 8 odst. 5 s. ř. s. Obecně ovšem není vyloučeno, přistoupit k ní jako k námitce zmatečnosti řízení před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a takto jí vypořádat.

[48] Nejvyšší právní soud z rozhodnutí o námitkách k ÚP zjistil, že se námitky K. K. týkaly zcela jiných ploch, než které byly posuzovány v nyní projednávané věci. Je proto zřejmé, že v nyní vedené věci soudce na svůj možný poměr k věci neupozornil právě z důvodu, protože byly posuzovány zcela odlišné plochy než v daném případě. Proti plochám *N* a *FI*, které byly v nynějším řízení posuzovány, manželka soudce nijak nebrojila. Také z obsazení soudu uvedeného ve výroku rozsudku č. j. 63 A 3/2023 - 86 je zřejmé, že podjatost soudce nebyla shledána ani v případě, kdy bylo možné o nějakém poměru k věci hovořit. Pokud tedy nebyl shledán důvod podjatosti v řízení, v němž soudce na svůj poměr k věci upozornil, tím spíše nemůže být podjatost shledána v řízení, které se týká zcela odlišných ploch, v nichž se jeho rodinný člen nijak neangažoval. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by byl dán důvod pochybovat o nepodjatosti soudce JUDr. Mariana Kokeše v projednávané věci.

[49] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost stěžovatelů a) důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil výrok II. i III. (o nákladech řízení) rozsudku krajského soudu a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení (výrok I. tohoto rozsudku). V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odst. [26] a [29] tohoto rozsudku. V dalším řízení rozhodne krajský soud také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelů a) [§ 110 odst. 3 s. ř. s.].

[50] Pokud jde o kasační stížnost stěžovatele b), ta nebyla shledána důvodnou. Nejvyšší správní soud ji proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. výrokem II. tohoto rozsudku zamítl.

[51] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele b) rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé a) měli ve věci úspěch, a proto jim vůči neúspěšnému stěžovateli b) přísluší právo na náhradu nákladů řízení vynaložených na odměnu zástupce stěžovatelů a) za půl úkon právní služby, a to sepis vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024] za nějž advokátovi náležela odměna ve výši 1 550 Kč. Jedná se ovšem o společné úkony při zastupování dvou navrhovatelů. Zástupci proto náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Na půl úkon právní služby proto připadá 2 480 Kč. Zástupci dále náleží paušální náhrada hotových výdajů

ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatelů a) je plátcem DPH, proto se částka zvyšuje o 583,80 Kč; tato částka se dle § 146 odst. 1 daňového řádu zaokrouhluje nahoru na celé koruny. Celkově je tedy stěžovatel b) povinen uhradit stěžovatelům a) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 364 Kč k rukám jejich zástupce, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. dubna 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu